

eAsistent.ro

Revista oficială a

Ordinul Asistenților Medicali Generaliști,
Moșelor și Asistenților Medicali din România
Filiala Municipiului București

Iulie - August 2014

Revista eAsistent și-a propus să ofere membrilor un spațiu de exprimare, să fie vocea și legătura cu întreaga profesie, cu realitățile lumii medicale.

Prin revista eAsistent vom pune în valoare și vom cultiva o legătură permanentă între profesioniștii din domeniul medical.

În fiecare lună, vă propunem să vă alăturați colectivului de redacție sau grupului nostru de cititori activi.

Aveți o poveste frumoasă pe care vreți să o împărtășiți? Aveți un coleg care a realizat ceva special și vreți să vorbiți despre asta? Sărbătoriți ceva cu totul deosebit la locul de muncă și nu știți nici un jurnalist care să vrea să scrie despre asta? Contactați-ne și vă vom asculta povestea.

Sunteți mândră de profesia pe care o aveți? Ne-ați citit, ați căutat anumite informații și vreți să știți mai multe despre anumite subiecte? Spuneți-ne ce ați dori să găsiți în paginile revistei și vom ține cont de sugestiile dumneavoastră.

Când sunteți alături de noi, ne ajutați să fim mai buni. La fel ca și revista care vă aparține.

Cu drag,

Colectivul de redacție

Succesul ediției de anul trecut a Premiilor de Excelență ale OAMGMAMR - filiala București ne-a motivat să continuăm organizarea concursului.

În 2014, ne-am dorit ca asistenții medicali generaliști, moașele și asistenții medicali membri ai filialei București a OAMGMAMR să participe în număr cât mai mare, iar cei mai buni să câștige.

Conceptul concursului Premiile de Excelență s-a bazat pe dorința de a reînvia și întări în conștiința membrilor organizației noastre principiile și valorile profesiilor de asistent medical generalist, moașă și asistent medical, iar sloganul de anul acesta a transmis acest deziderat: Asistenții medicali: O forță pentru schimbare, o resursă vitală pentru sănătate.”

Principalul obiectiv al concursului l-a reprezentat premierea membrilor filialei noastre care au demonstrat rezultate deosebite în activitate.

Concursul a fost lansat pe 1 aprilie 2014 și s-a încheiat în data de 4 iulie 2014.

Competiția excelenței profesioniștilor din domeniul asistenței medicale membri ai filialei București s-a concentrat pe recunoașterea și onorarea fiecărui candidat.

Amploarea acțiunii este dată de modul transparent și unic în care sunt propuși candidații și, ulterior, selectați câștigătorii de către juriu, dar și prin votul direct al colegilor lor pe site-ul www.premiulasistentului.ro.

Acordând recunoaștere publică celor mai buni dintre cei care s-au înscris în concurs și care au demonstrat rezultate remarcabile în carieră, am contribuit la promovarea misiunii organizației de întărire a culturii excelenței și de susținere a intereselor membrilor noștri.

Îi felicit pe toți cei care s-au înscris în competiție și au dovedit recunoașterea colegilor și, mai ales, a pacienților.

Fie ca reușita câștigătorilor acestei ediții să-i încurajeze și pe alți membri merituoși ai filialei noastre să aibă curajul unor competiții similare, pentru a demonstra celorlalți, dar și lor înșiși, faptul că sunt cei mai buni.

Doina Carmen Mazilu, Președinte OAMGMAMR - filiala București

„Sindromul burnout” (epuizare) și lumea medicală

Tema „sindromului burnout” preocupă constant mass-media, de când pare să fi devenit un fenomen de masă. Oamenii lipsesc de la muncă, performanțele lor scad, apar depresiile.

Dar ce este, de fapt, acesta? O serie de simptome, sau o boală clar definită? Care este granița dintre epuizare și depresie, de fapt?

Multe întrebări care, în pofida cercetărilor, par să aibă puține răspunsuri.

Termenul de „epuizare” a fost inventat de către psihologul american Herbert Freudenberger în anul 1970. Inițial, el l-a folosit pentru a descrie consecințele stresului sever și idealurilor înalte experimentate de persoane care lucrau în profesii care presupuneau să-i ajute pe ceilalți. Medicii și asistentele medicale, de exemplu, profesioniști care se sacrifică pentru alții, pot ajunge, de multe ori, să se simtă epuizați, apatici și în imposibilitatea de a face față mai departe solicitărilor locului de muncă.

În zilele noastre, termenul a ajuns să fie folosit nu numai pentru aceste profesii care implică sacrificiul de sine pentru a-i ajuta pe ceilalți. Pot ajunge în situații de risc celebritățile, sportivii, cei care sacrifică totul pentru carieră, angajații care lucrează foarte intens, chiar și casnicele. Temenul „burnout” a devenit extrem de popular.

Cum se face, atunci, că nu există o definiție clară a ceea ce este într-adevăr epuizarea profesională. Lipsa unei definiții, a unei metodologii de diagnosticare generează toate confuziile legate de incidența fenomenului. Date despre România nu există, iar unele articole apărute în presa din Germania, care citează companii de asigurări

de sănătate germane, spun că până la nouă milioane de persoane sunt afectate. Totuși, aceste cifre ar trebui să fie întâmpinate cu scepticism. Cercetarea științifică nu are nicio informație de încredere cu privire la cât de mulți oameni au „burnout” în Germania.

Ce este „burnout”?

Condițiile de viață stresante pot pune oamenii sub presiune extremă, până la punctul în care se pot simți epuizați, consumați și în imposibilitatea de a mai face față cerințelor. Stresul la locul de muncă poate provoca, de asemenea, o serie de simptome fizice și psihice. Cauzele posibile pot include senzația de suprasolicitare permanentă, senzația că locul de muncă nu mai este suficient de provocator, senzația că lucrezi tot timpul sub presiune, sau că ai conflicte cu colegii. Angajamentele extreme care pot duce la neglijarea propriilor nevoi pot fi, de asemenea, la rădăcina fenomenului. Stresul la locul de muncă poate fi, adesea, cauza îmbolnăvirilor. Iar, uneori, schimbările în mediul de muncă și mai mult sprijin concret în viața de zi cu zi ne pot ajuta să evităm problemele la locul de muncă sau stresul legat de munca în gospodărie.

Așadar, epuizarea este o reacție normală la stres, nu un semn de boală. Se pune întrebarea dacă „burnout” descrie un set de simptome care depășesc starea normală de epuizare. Mai mult, problema constă și în a vedea în ce mod acesta este diferit de alte tulburări mentale.

Cert este că experții nu au căzut de acord cu privire la modul de a defini epuizarea. Nici nu există un diagnostic numit „epuizare”. Specialiștii consideră că alte cauze precum depresia sau o tulburare de anxietate se pot afla în spatele sindromului „burnout”. Unele boli fizice pot provoca, de asemenea, „burnout”. Un diagnostic de acest tip pus prea devreme poate însemna și că adevăratele probleme nu sunt recunoscute și tratate corespunzător.

Care sunt, de fapt, semnele și simptomele „epuizării”?

Se consideră că epuizarea are o largă varietate de simptome. Deși nu toate opiniile coincid, majoritatea acceptă că acestea sunt o consecință a activităților stresante la serviciu sau în alte contexte (de exemplu, grija obsesivă față de un membru al familiei).

Principalele zone din care vin simptomele sunt: epuizarea emoțională (Persoanele afectate se simt secătuite și supraîncărcate, obosite și lipsite de energie. Simptomele fizice includ dureri sau probleme cu stomacul sau intestinale); înstrăinarea de activitățile legate de locul de muncă (Persoanele afectate consideră locul lor de muncă din ce în ce mai negativ și mai frustrant. Acestea pot dezvolta o atitudine cinică față de mediul lor de lucru și față de colegii lor, de care caută să se distanțeze tot mai mult); performanța redusă (Persoanele cu "burnout" privesc activitățile lor foarte negativ, le este greu să se concentreze, sunt apatice și se simt lipsite de creativitate. Burnout afectează, în principal, sarcinile de zi cu zi la locul de muncă, viața personală sau grija pentru membrii familiei).

Cum poate fi diagnosticată „epuizarea” și cum o deosebim de depresie?

Metodele de diagnosticare a „epuizării” nu sunt suficient studiate. Cel mai folosit chestionar este „Maslach Burnout Inventory” (MBI), rezultat al cercetărilor științifice (care nu este dedicat practicii clinice). De aceea auto-evaluarea nu este recomandată, iar chestionarele online nu sunt potrivite pentru a stabili dacă cineva prezintă sau nu simptome legate de „burnout”.

Unele simptome atribuite epuizării pot apărea și în depresie. Este vorba despre oboseală extremă, performanță redusă și lipsă de energie. Tocmai de aceea, trebuie manifestată prudență față de autodiagnosticare.

Ar fi o greșeală, de exemplu, ca unei persoane care suferă de depresie să-i fie recomandată o lungă vacanță sau câteva zile libere, pe când aceasta are nevoie de terapie sau de medicație adecvată.

Totuși anumite simptome sunt particulare. În cazul epuizării, gândurile negative sunt legate de locul de muncă, în special, pe când depresia provoacă sentimente și gânduri negative referitoare la toate aspectele vieții. Alte semne specifice doar depresiei sunt lipsa stimei de sine, sentimentul de neajutorare și tendințele suicidale.

Deși nu orice caz de epuizare are depresia drept sursă, riscul dezvoltării acestei boli crește la persoanele cu sindrom „burnout”.

O serie de cercetări recente referitoare la epuizare au dezvoltat modelul referitor la „potrivirea dintre persoană și locul de muncă” definit prin modul în care motivațiile, emoțiile, valorile și așteptările de la locul de muncă se potrivesc cu locul de muncă, sau cu contextul organizațional. O discrepanță mare dintre persoană și locul de muncă poate duce la burnout.

Astfel, Maslach și Leiter au identificat șase cauze ale epuizării: dacă solicitările locului de muncă depășesc limitele; lipsa controlului sau un control redus asupra muncii pe care oamenii o fac, fie din cauza politicilor rigide și monitorizării prea strânse, fie din cauza muncii haotice; lipsa unor recompense adecvate; lipsa sentimentului unei legături pozitive cu ceilalți colegi, de multe ori, din cauza conflictelor; lipsa unui sistem echitabil la locul de muncă care să întrețină respectul reciproc; și conflictele de valori sau principii.

Aceasta face ca măsuri precum cele luate de cele mai multe organizații (cum ar fi trainingul pe tema managementului stresului) să nu fie suficiente, cauzele fiind mult mai profunde.

Uneori, pentru sănătatea angajaților și a organizației, acestea trebuie completate de programe de asistență sau consiliere pentru angajați, programe de managementul conflictelor sau chiar de restructurarea organizației, rearanjarea spațiului de muncă și stabilirea unui sistem mai echitabil de recompense.

Mirela Mustață, redactor eAsistent

Surse de documentare

Korczak D, Kister C, Huber B. Differentialdiagnostik des Burnout-Syndroms. HTA-Bericht 105. Deutsches Institut für Medizinische Dokumentation und Information (DIMDI). Cologne; 2010

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmedhealth/PMH0050545/>

http://www.safeworkaustralia.gov.au/sites/SWA/about/Publications/Documents/121/WorkStressTheory_Interventions_FromEvidenceToPolicy_CaseStudy_Pollard_2001_ArchivePDF.pdf

<http://www.ohpedu.ro/articole/stresul-in-organizatii/>

Gala premiilor de excelență pentru asistenți medicali generalişti, moaşe şi asistenți medicali 2014

Gala premiilor de excelență pentru asistenți medicali generalişti, moaşe şi asistenți medicali 2014 s-a desfășurat, vineri, 4 iulie 2014, la Muzeul Național de Artă, în prezența a peste 300 de invitați care au asistat la un eveniment de ținută ce a celebrat, recunoscut şi premiat activitatea asistenților medicali generalişti, moaşelor şi asistenților medicali din municipiul Bucureşti.

În cadrul evenimentului s-au acordat 16 premii pentru întreaga activitate (peste 40 de ani dedicați profesiei), 9 premii la secțiunea „Asistent medical generalist, moaşă şi asistentul medical din unitățile sanitare cu paturi de stat şi private”, dintre care 3 la sub-secțiunea “Asistent medical generalist”, 3 la sub-secțiunea “Asistent medical” şi 3 la sub-secțiunea “Moaşe”, 1 premiu special al juriului şi 1 premiu de popularitate.

În funcție de categoria de premii, de secțiune şi de locul ocupat, premiile au constat din participarea la un curs în Geneva (Elveția), premiu acordat de către Asociația Aesculap Pentru Educație, dintr-un week-end pentru 2 persoane la Hotel Alpin, un week-end pentru 2 persoane la Hotel

IAKI in Mamaia, un week-end pentru 2 persoane la Hotel Sport, în Poiana Braşov, din partea companiei Happy Tour, un week-end pentru 2 persoane la Conacul Bunicilor oferit de compania Alsys Travel (pachetul cuprinde transport şi pensiune completă), un weekend la Hotel Eden din Predeal pentru întreaga echipă oferit de Uniunea Sindicala Sanitas – Bucureşti şi un curs de Comunicare şi Programare Neuro-lingvistică, organizat la sediul OAMGMAMR filala Bucureşti, o uniformă medicală Natural Design, o cină pentru 2 persoane la restaurantul Agra Palace, vouchere de cumpărături YOKKO – The Fashion Store, precum şi produse din partea companiilor Uriage, IDOKI si Moller's Romania (Moellers) şi Vavian Pharma. Florile au fost asigurate de: Imperioso Mariages.

O serie de interviuri a fost realizată cu prilejul *Galei premiilor de excelență pentru asistenți medicali generaliști, moașe și asistenți medicali 2014*

O serie specială de interviuri a fost realizată cu prilejul **Galei premiilor de excelență pentru asistenți medicali generaliști, moașe și asistenți medicali 2014**, organizată de filiala București a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România.

A fost un bun prilej de a discuta cu unii dintre câștigători, cu colegii sau unii dintre pacienții acestora și de a afla cum este văzută profesia de asistent medical sau de moașă prin ochii lor.

Premiul special al juriului a fost acordat echipei ATI de la Spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie "Prof. Dr. Panait Sârbu".

Despre munca oamenilor din această secție am vorbit cu două mămici ale unor copii care au fost sau sunt în continuare îngrijiți aici, dar și cu medici și asistente

medicale care luptă ceas de ceas pentru viața acestora.

Interviu cu doamna Elena Lerescu, mămica unui fost pacient al secției ATI de la Spitalul Clinic de Obstetrică-Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu”

Din interviul cu doamna **Elena Lerescu** (mama lui Luca Cristian), un băiețel care s-a luptat, alături pe personalul din secția ATI, 4 luni pentru viața sa, am aflat ce a însemnat pentru dânsa această perioadă și cum se raportează cu dragoste și recunoștință la echipa ATI din Spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu”.

Îmi puteți spune cum ați ajuns în spitalul „Prof. Dr. Panait Sârbu”?

E o poveste mai lungă. Eu nu am avut doctorul aici de prima dată și la 23 de săptămâni am luat legătura cu domnul doctor Mitran și m-a transferat aici. Aveam 23 de săptămâni cu Luca și era cât pe aici să-l pierd. Mi se deschisese colul și domnul doctor Mitran mi-a făcut al doilea serclaj, de urgență, după ce avusesem deja unul înainte. Și apoi am născut aici.

Cum v-ați simțit în perioada în care ați fost aici în spital?

Emoționată și cu grija și frica că-l pierd.

Și cum v-ați simțit cu echipa de aici?

Nu este o echipă, este o familie! Ne-am simțit foarte bine

aici, s-au dedicat, au făcut pentru el tot ce a fost posibil. Luca a stat 4 luni în spital. Eu am fost externată între timp și veneam de 2 ori pe zi la el.

Cum se simte copilul acum?

Bine. Am revenit la spital în vizită, să ne vedem din nou cu echipa de la terapie.

Ce vă doriți pentru copilul dumneavoastră?

Tot ce e mai bun! Să fie bine și sănătos și să aibă un trai mai bun decât avem noi acum. Tot binele din lume! Sănătate, că asta e mai bună decât toate.

Iar echipei de aici, de la spitalul "Prof. Dr. Panait Sarbu", ce-i doriți?

Sunt multe...am și emoții..Ce să le urez? S-o țină tot așa, să fie o echipă unită, o familie, de fapt, să se dedice în continuare...și vom reveni cu cel mai mare drag alături de ei.

Interviu cu doamna Florina Dumitrache, mamă a unei actuale paciente a secției ATI de la Spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu”

Din interviul cu mama unei fetițe internată acum în secție aflăm alte lucruri care ne ajută să ne conturăm imaginea de echipă dedicată a celor din ATI.

Cum vă cheamă și care este numele îngerașului dumneavoastră?

Florina Dumitrache și sunt mămica bebelușului de 1,39 kg, născut pe 1 iunie, la 30 de săptămâni, pe care o cheamă Viviane Ane Maria.

Ce a însemnat pentru dumneavoastră perioada din spital? Cum v-ați simțit când ați născut și după aceea?

Nu e ușor să naști prematur, având la 12 săptămâni un serclaj (dezlipire de placentă). Al doilea serclaj nu a fost suficient pentru a ține copilul până la termen și am născut bebelușul prematur, la 30 de săptămâni. Ușor n-a fost și nu este – recuperarea este de durată și vin aici de 2 ori pe zi. Pentru ea înseamnă foarte mult: vin, vorbesc cu ea, râde, deschide ochișorii.

Ce faceți în general, care este profesia dumneavoastră?

Lucrez la fabrica de ciocolată.

Și ce vis aveți pentru copilul dumneavoastră?

Ca orice mămică, îi doresc tot binele din lume, vă dați seama!

V-ați gândit ce o să devină când va fi mare?

Nu, deocamdată nu. Important e să fie sănătoasă și să aibă o evoluție bună.

Cum vă simțiți când intrați aici și îi vedeți pe acești îngerași?

Emoțiile mă cuprind de la ușă. Domnii doctori dau explicații fiecărei mămici în parte legat de evoluția bebelușului. Aștepți, stai puțin cu sufletul la gură până afli. Dar mă simt foarte bine la spitalul acesta. Aici se lucrează în echipă, într-adevăr. Simt asta. Și dacă am vreo problemă sau nelămurire sau neînțelegere, mi se explică pe înțelesul meu.

Interviu cu doamna doctor Brândușa Masgras, Medic primar neonatolog și Medic specialist pediatrie în secția ATI din Spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu”

Despre modul în care lucrează echipa ATI din spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu” am discutat cu echipa de medici și asistente de aici.

De la doamna **doctor Brândușa Masgras, Medic primar neonatolog și Medic specialist pediatrie** am aflat că munca pentru echipa de aici este aproape continuă, că, prin natura cazurilor din secție, fiecare copil internat aici reprezintă o permanentă bătălie și că, fortificați de această datorie, cei din echipă au ajuns să se simtă ca într-o familie.

Câte cazuri mai deosebite aveți acum în secție?

Acum avem mai multe cazuri deosebite: 12 copii la Terapie Intensivă și 16 în salonul de prematuri și post-terapie.

Ce calități determină poziționarea unui colectiv printre cele excelente? Ce particularități are echipa dumneavoastră și ce o face să fie atât de bună și atât de apreciată de pacienți?

În primul rând, faptul că ne dedicăm aproape complet meseriei. Aș spune chiar că, uneori, în detrimentul vieții personale. Stăm la spital fără să numărăm orele, noi nu

avem un program ca în fișa postului. Venim la prima oră a dimineții și, plecăm când se poate. La fel, în gărzi, plecăm când se poate. La fel, în weekend sau de Sărbători, suntem aici. Asta pe de o parte. Pe de alta parte, este respectul celor din această echipă unul față de celălalt. Noi, ca medici, le respectăm pe doamnele asistente, pe doamnele infirmiere, dumnealor, la rândul lor, ne respectă pe noi și asta crează, într-adevăr, o echipă, o unitate. Ajungem practic să ne iubim unii pe alții. Și făcând lucrul asta, punând suflet, nu putem decât să avem rezultate. În această muncă cu bebelușii trebuie să pui mult suflet. Ori cât de bun ești profesional, fără să te implici sufletește, nu faci mare lucru. Mai ales că sunt cazuri deosebite care stau mult timp în spital. Sunt 3-4 luni în care te apropii de copil, te apropii de părinți, de familie, afli povești de viață. Au un trecut în spate, câteodată multe încercări de a avea un copil. Și când, în sfârșit, îl au, copilul este foarte mic, prematur, cu șanse destul de mici, dacă consideri cum privești cazul la început. Iar apoi ajunge un copil normal. Toată munca echipei duce la aceste rezultate fantastice.

Ați avut vreun caz care v-a surprins prin forța de a lupta a copilului?

Da, chiar cazul pe care l-ați văzut înainte (n.r. Luca Cristian), a fost un caz particular, poate unul dintre cele mai mari succese ale secției de neonatologie a spitalului „Panait Sârbu” din Giulești. A fost un copil care a stat 40 de zile pe ventilator, a fost atât de grav, încât timp de 1 lună și jumătate nu am putut spune, într-o singură zi, dacă va trăi sau care este șansa lui de a fi un copil normal. Ori acum, mulțumită eforturilor pe care le fac și părinții (pentru că urmărirea prematurului după externare este o muncă pe care părinții trebuie să o continue, după ce se termină munca noastră în maternitate), copilul trece cu brio de fiecare control pe care îl face: oftalmologie, neurologie, acum face kinetoterapie, iar peste câteva zile este programat să se opereze de hernie inghino-scrotală

acută. Aceasta este masivă încă de la 2 săptămâni după naștere, însă nu putea fi operat decât când atingea o greutate și dezvoltare corespunzătoare. **Acest copil este unul dintre cele mai de succes cazuri ale noastre.**

Interviu cu doamna asistentă Roxana Brănilă, secția ATI din Spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu”

Din interviu am descoperit că în secția de ATI neonatologie de la Spitalul „Panait Sârbu” personalul medical se înțelege „din priviri”, iar fiecare caz rezolvat în parte este o mare satisfacție, pentru acești oameni care iubesc viața.

De când lucrați în această secție?

Lucrez în acest spital de 10 ani, iar la Terapie Intensivă de la 2 luni după ce m-am angajat. Nu am mai ieșit de acolo decât câte o lună, din când în când, pentru a merge la secția de Prematuri, care e practic tot un salon TI.

Ce înseamnă să fii asistent medical într-o secție ATI de neonatologie?

Este o muncă destul de grea, însă foarte plăcută. Și e foarte plăcută când vin copii cum a fost cazul de mai devreme, Luca Lerescu, și-i vezi apoi cum cresc. Ai o mare satisfacție. Îi vezi cât s-au luptat pentru viață.

Ce faci concret pentru a îngriji o viață care pâlpâie în 450 de grame?

Absolut tot ce e necesar pentru el. În primul rând, manevrele de resuscitare la naștere și apoi îngrijirile de rutină.

Cum afli când are nevoie de tine?

În primul rând, ei sunt monitorizați. Le sunt monitorizate funcțiile vitale, așa că atunci când scade pulsul sau concentrația de oxigen, aparatul sună și mergi la ei și vezi despre ce e vorba.

Ce cazuri mai speciale aveți în acest moment?

O fetiță de 450 de grame care luptă pentru viața ei. Nu știm ce se va întâmpla, este un caz foarte special.

Ce înseamnă pentru dumneavoastră să lucrați în acest colectiv?

Mă simt foarte bine aici. Suntem o echipă unde ne înțelegem din priviri, ne înțelegem foarte bine și cred că contează foarte mult ca într-o echipă să-ți cunoști colegul, să știi ce poți să aștepți, mai ales într-o urgență. Când te-ai uitat la el, el știe ce vrei.

Care e cea mai mare satisfacție profesională?

În momentul în care prematureii, cei de 900 de grame, pleacă acasă și vin după 1-3 luni și vezi că au evoluat foarte bine.

Sunteți mândră că sunteți asistent medical? Ce vă dă mândria asta?

Da, să știți că da. Mândria mi-e dată de cazurile pe care le-am îngrijit și care au fost ok. Iubesc viața!

Interviu cu doamna Daniela Stan, Vicepreședinte OAMGMAMR filiala București, moașă licențiată, Asistent Șef de Obstetrică-Ginecologie la Spitalul Prof. Dr. Panait Sârbu

La finalul seriei de interviuri din Spitalul Clinic de Obstetrică- Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu” am discutat și cu Daniela Stan, Vicepreședinte OAMGMAMR filiala București, moașă licențiată, Asistent Șef de Obstetrică-Ginecologie cu master în cercetare și intervenții operaționale în sistemul de sănătate publică, care lucrează la Spitalul Prof. Dr. Panait Sârbu de peste 25 de ani.

Spuneți-mi în ce secție ne aflăm și cum vă numiți?

Daniela Stan, sunt Asistent Șef de Obstetrică-Ginecologie și ne aflăm în secția de Terapie Intensivă a spitalului „Prof. Dr. Panait Sârbu”, acolo unde, aș putea spune, speranța începe să renască. De ce spun asta? Pentru că și numai intrând în secție îți poți face o părere exactă despre tot ce se întâmplă aici, despre munca acestei echipe minunate! Îi mulțumesc bunului Dumnezeu că ani de zile am putut să le admir pe colegile mele care lucrează aici și care, cu un profesionalism de înaltă clasă, efectiv își dedică secunde, minute, ore din viața lor.

Îmi poți spune câte persoane lucrează în aceasta secție și

ce fac ele?

În jur de 16 persoane (pe ture). Ele se ocupă, efectiv, de îngrijirea nou-născuților care au probleme. Practic, preiau nou-născuții care au nevoie de îngrijiri speciale din prima secundă a vieții lor. Și luptă alături de aceștia pentru a învinge moartea și a da speranțe părinților. Nu-i ușor! Este foarte greu, pentru ca odată cu nou-născutul, trebuie acordate îngrijiri speciale și mamei, care de cele mai multe ori se află în depresie. Și aici este o muncă continuă, o muncă de echipă. Este o echipă devotată, care face anumite manevre care trebuie să fie de o precizie și o finețe ieșite din comun. Dar numai faptul că lucrează în echipă face ca totul să fie super ok. Lucrează contra-cronometru, non-stop, se luptă cu secunde, minutele, orele, contează fiecare gest pe care-l fac, pentru că, așa cum știm, cu bebelușii nu ai cum să vorbești. Trebuie să fie practic o comunicare non-verbală, să știi să interpretezi fiecare gest, fiecare scâncet. Despre asta este vorba.

Ce înseamnă să faci parte dintr-o echipă care-și dedică fiecare minut salvării unei vieți?

Cred că nu mi-ar ajunge cuvintele pentru a descrie ce simt. Tot ce pot spune e că mă simt foarte mândră. Tot ce pot să vă spun e că echipa muncește foarte mult, își dedică fiecare secundă nou-născuților care au nevoie de lucrul acesta. Mă simt foarte mândră. Aproape că-mi dau lacrimile. Sunt niște colegi minunați, cu un înalt nivel profesional, cu abnegație, devotament. Se spune că odată plecat de la serviciu, lași lucrurile aici. Nu poți! Acasă, când faci mâncare, te gândești involuntar: oare bebelușul x supraviețuiește? Oare e ok, oare starea lui de sănătate s-a îmbunătățit? Nu ai cum să nu-ți pui astfel de întrebări. Pentru că e un „boț de carne” care luptă alături de tine să învingă. Asta e cel mai important. Uneori te simți mic pentru că nu poți să faci mai mult, cât ți-ai fi dorit, atunci când îl pierzi. E cumplit...

Credeți că pentru oamenii care lucrează aici bebelușii aceștia sunt un pic și copiii lor?

Sunt convinsă. Gândiți-vă că uneori stai 4 luni cu ei. Nu ai cum să nu te legi, să nu se formeze o chimie între tine și bebeluș. În momentul în care am văzut-o pe mămica care a venit (cazul Luca Lerescu), pur și simplu mi-au dat lacrimile. A venit să ne vadă. Asta spune multe despre echipa de aici. Sunt niște colege minunate. Le respect și-mi ridic pălăria în fața lor. Mă plec în fața lor.

Care e cel mai frumos vis al tău, Daniela?

Cel mai frumos este cel ca profesia noastră să fie recunoscută, recunoscută altfel. Vreau ca oamenii să conștientizeze mai mult implicarea asistentului medical și a moașei în actul medical. Despre asta este vorba. Nu vreau să spun cuvinte mari. Este adevărat că medicul este cel care pune diagnosticul, dar noi petrecem cel mai mult timp cu aceste minunății sau cu mămicile lor sau cu pacienții care se află în stare cronică. Mi-aș dori să fim văzuți altfel. Știți că se spune că atunci când se naște un copil se întâmplă o minune. Ca minunea să fie înfăptuită, e nevoie de supraviețuire. Ca aceasta supraviețuire să aibă loc, e nevoie de îngrijirea pe care o oferă cei de aici, colegii mei.

Mulțumesc frumos, mă închin în fața voastră! Sunteți minunate!

Interviu cu doamna Florentina Bealcu de la Institutul Clinic Fundeni, premiul I la Categoria II „Asistent medical generalist, moașă și asistentul medical din unitățile sanitare cu paturi de stat și private”, subsecțiunea asistent medical generalist

O carieră impresionantă. O voință puternică și multă perseverență sunt principalele calități reflectate de discuția noastră.

În eseul dumneavoastră ați spus că ați crescut cu profesia de asistent medical generalist. Aș vrea să ne spuneți ce înseamnă pentru dumneavoastră acest proces de creștere?

Creșterea mea în profesie a început încă de când am terminat Liceul Sanitar, în 1981, prin calificarea la locul de muncă. Apoi am făcut Școala Post-liceală și, când a existat posibilitatea, m-am înscris la Facultatea de Asistenți Medicali din București. Am urmat 4 ani, apoi am făcut un Masterat și acum, în 2012, m-am înscris la doctorat.

Ați avut două burse de specializare la Paris. Ce au adus aceste burse, aceste specializări, în creșterea dumneavoastră profesională?

Bursele au fost după revoluție. Pot să spun că am fost prima asistentă medicală care a plecat pe o perioadă mai mare de 3 luni. Am fost un an de zile, în 1995. Eram asistentă de bloc operator și acolo am fost tot într-un bloc operator, dar cu mai multe specialități. Am intrat și am fost asistentă circulantă la toate specialitățile, de la neurochirurgie, la chirurgicale mici, gen ORL, oftalmologie sau intervenții endoscopice.

Unde ați lucrat, care sunt pozițiile prin care ați trecut pe parcursul anilor?

Am trecut prin mai multe poziții, dar într-un singur loc, Institutul Clinic Fundeni, unde m-am angajat de la început, în 1981, când am terminat Liceul Sanitar. Aici am lucrat, aici am rămas. Pe secția de urologie, am fost atât la patul pacientului, cât și la recoltări, sala de pansamente, camera de gardă și, din 1991, în blocul operator, cu toate specialitățile respective, atât intervenții endoscopice, transplant renal, operații clasice, deschise, de tumori foarte mari, care nu se fac decât în colaborare cu cardiovascularul. Deci, e un specific destul de extins la noi în Clinică, față de alte spitale din țară.

Din 2010, ați început o colaborare specială cu Universitatea Titu Maiorescu. Când și cum ați descoperit că vă place cariera didactică?

Cu Universitatea Titu Maiorescu am colaborat încă de când am fost studentă, din 2006, și încă de atunci, am descoperit că-mi place cariera didactică. Am fost șefă de an și șefă de promoție și am încercat să comunic și să colaborez cu colegele mele studente, care erau asistente. Am avut o colaborare foarte bună, atât cu cele din an (eram peste 200 de studente atunci), cât și cu profesorii noștri. Și, atunci, la sfârșit, fiind șefă de promoție, mi-au propus să colaborez pe mai departe și să predau Nursing-ul General – lucrările practice, ceea ce fac de atâta timp, până în acest an, când am devenit titular (am dat un examen și sunt titular).

Înțeleg că acum sunteți doctorand în cadrul Universității de Medicină și Farmacie Carol Davila. Ce zonă de cercetare v-ați ales?

Specializarea mea în cadrul UMFC Carol Davila este medicina socială, dar tema de doctorat este din specialitatea mea, urologie - Managementul disfuncției erectile post-prostatotomie radicală la pacienții cu cancer de prostată

de risc înalt. Deja am început să aleg pacienții pentru cercetare în funcție de tema respectivă. Mai am puțin și termin primul an de doctorat.

Ce aspirații profesionale aveți? Ce vă doriți să faceți în viitor?

Întotdeauna m-am gândit la viitorul meu și la aspirațiile mele profesionale. De aceea am ales și partea aceasta didactică în paralel cu munca în cadrul lumii operatorii, în cadrul sălii de operații din Institutul Clinic Fundeni – Urologie. Cariera didactică o să rămână întotdeauna, în timp ce în cadrul blocului operator, nu se știe cât mai pot rezista ca asistentă, de la o anumită vârstă. Și, atunci, m-am gândit la posibilitatea de a deschide un cabinet împreună cu colegele mele, la cariera didactică sau la cea de formator cu Ordinul nostru. Am deja două direcții și o să le urmez cât pot de mult. Oricum, pentru doctorat trebuie să rămân în cadrul blocului operator încă câțiva ani.

Ce înseamnă să fii un asistent medical de excelență? Care sunt calitățile necesare?

Decalogul Excelenței în Asistența Medicală se bazează pe calm, pe responsabilitate, pe capacitatea de reacție la neprevăzut, pe răbdare, cu colegele noi, cu medicii, pe perseverență, pe dorința de cunoaștere și perfecționare în profesia noastră, pe dorința de dezvoltare, pe îndemânare la locul de muncă. Trebuie să vrei să afli tot timpul câte ceva nou, să fii în față, să vrei să-ți dezvolti ce ai învățat în munca ta și în afară, să citești, să te documentezi, acestea țin de voința ta.

Cum vedeți relația medic-asistent medical?

Văd relația medic-asistent medical în primul rând prin prisma respectului. Dacă tu știi să-l respecti pe medic, atunci te va respecta și el. Respectul se câștigă. Atât timp cât tu știi ce ai de făcut și ești ferm convinsă, ca asistentă medicală, că acel lucru este corect, poți lupta

până în pânzele albe pentru a dovedi corectitudinea aceluia lucru. Și atunci își vor da seama, și-ți vor spune: da, acel lucru e corect. Mie mi s-a întâmplat și, atunci, mi-am câștigat respectul lor. Prin cultura și educația ta, îți câștigi respectul față de ei. Într-adevăr, dacă nu-i respecti, nici ei nu te respectă. Mai ales noi, cele care suntem licențiate, stârnim poate o reacție de teamă din partea rezidenților, că ne apropiem de ei ca pregătire. Și-ți mai pun întrebări ca să te pună în dificultate. Dar dacă tu știi să răspunzi, dacă răspunzi corect, poate mulțumită culturii și experienței tale profesionale, nu neapărat studiilor, câștigi respectul lor. Mie mi s-a întâmplat aceasta de multe ori.

Știu că fiecare pacient e special și e greu de ales, mai ales în cazul cuiva cu atâta experiență, dar, există cineva care v-a impresionat în mod deosebit, prin forța lui de a lupta, prin modul în care a relaționat cu dumneavoastră?

Sunt mai mulți pacienți cu care am relaționat bine, cu care am rămas în legătură și care mă sună, sau îi sun, de sărbători și îi întreb ce mai fac. Dar, într-adevăr, există un pacient cu care conversez mai des, fiindcă m-a impresionat lupta lui pentru viață. Îl cunosc de peste 10 ani, când a fost la noi în clinică și a fost operat pentru o tumoră renală. I s-au scos rinichiul și suprarenala. După aceea, am comunicat tot timpul, de sărbători ne-am transmis urări. După 10 ani de la operație, acum 1 an și ceva, m-a sunat să-mi spună că are o tumoră și pe renală și pe suprarenală la celalalt rinichi, cel care îi rămăsese. Și l-am ajutat, l-am dus la același chirurg urolog, care e foarte bun. A stat în jur de 1 lună de zile în spital, timp în care l-am tot vizitat. Ca orice medic care se duce să-și viziteze pacientul zi de zi, așa am fost și eu la dânsul, pentru că mă atașasem foarte mult de problema sa. Am încercat să-l ajut și pe plan psihic. O vorbă bună spusă de o asistentă medicală la patul pacientului contează foarte mult. Și, apoi, acum câteva zile, m-a sunat să-l ajut să ajungă într-un alt spital din București pentru metastază

pulmonară. Am promis că-l voi ajuta cât pot de mult: printr-o vorbă bună, printr-un exemplu, printr-un ajutor, acolo, în spitalul respectiv, poate cunosc pe cineva, un asistent medical de secție, care-l poate ajuta și ea/el cu o vorbă bună.

Sunteți mândră că sunteți asistentă medicală?

Da, sunt foarte mândră că sunt asistentă medicală. Mi-am dorit acest lucru. Mi-am dorit să urc pe această scară cât de mult. La vremea mea, atât s-a putut, atât am putut: când am aflat că pot să fac o facultate, am făcut-o. Fac tot ce pot să urc cât mai mult pe scara carierei profesionale.

Cum v-ați simțit la Gala premiilor de excelență?

M-am simțit foarte bine. A fost o plăcere și o bucurie că m-am întâlnit cu foști colegi din diferite spitale, cu foste studente, chiar și cu colege de la cursurile de calculatoare din cadrul unui proiect POSDRU la care am participat.

Gala a fost superbă, pentru cei care au fost în sală, dar mai ales pentru cei care am fost pe scenă. Ne-am simțit extraordinar. Totul a fost organizat cu mare grijă, de la primirea în sală și până la program.

Însă, eu am avut un mic regret că nu au fost mai multe colege cu mine de la Institutul Clinic Fundeni. Au fost doar 5. Aș fi vrut să am mai mulți colegi cu care să pot împărtăși bucuria. Poate, pe viitor, acest lucru ar putea fi îmbunătățit. Poate că finaliștii ar putea să facă și ei unele invitații.

Cum au fost premiile?

Numeroase și utile. Fiica mea s-a îndrăgostit de setul de farfurii și mi-a spus imediat: „mama, acestea sunt pentru mine”. Ieri am fost sunată de reprezentantul agenției Alsys Travel ca să organizăm weekendul de la Conacul Bunicilor pe care l-am primit ca premiu, printre multe altele. A rămas ca cineva de la dâșii să vină la spital într-o zi să finalizăm detaliile. Vă dați seama că am și intrat pe site-ul

locației să văd cum arată. Și este minunat. Când am venit acasă cu toate cele premii, cu greu am reușit să le car de la taxi până în casă. Și florile au fost extraordinare.

V-a schimbat acest premiu perspectiva?

Astăzi mi-am luat o scrisoare de recomandare de la îndrumătorul de doctorat pentru participarea într-un program de cercetare finanțat dintr-un proiect și, în biroul dumnealui, era un profesor care m-a recunoscut de pe facebook și m-a felicitat pentru premiu. Multe persoane mi-au spus că am făcut bine că m-am înscris și am realizat această performanță.

Experiența aceasta mă determină să le spun tuturor colegelor că, dacă ele consideră că au făcut ceva care merită recunoscut de profesie, este bine să iasă în față și să participe la astfel de competiții. Avem foarte multe de învățat.

Am promovat și ideea premiului de echipă. Sunt atâtea colective care fac lucruri extraordinare și care ar putea participa. Chiar și în spitalul nostru, mă gândesc la „transplantul renal”, la „transplantul medular”, la „terapie intensivă”. Le-am spus că pot participa depunând dosare pentru echipă. De exemplu la noi, la „transplant renal”, în permanență echipa este „în așteptare” pentru că poate fi mobilizată oricând. Avem o echipă dedicată care merită promovată și le-am spus acest lucru.

Și în plan personal am câteva lucruri pe care vreau să le realizez. Mă gândesc, după ce-mi termin doctoratul, să stau de vorbă cu colegile de la OAMGMAMR- filiala București și să le propun o colaborare pe zona practică, legată de profesie. Voluntar, pot ghida asistentele debutante, așa cum am făcut-o permanent și pe secție. Eu cred că profesia aceasta nu se fură. Trebuie să primești explicații și să înțelegi, pentru a deprinde corect lucrurile.

Interviu cu doamna Olga Dorina Cursaru - Spitalul Universitar de Urgență București, premiul I la Categoria II „Asistent medical generalist, moașă și asistentul medical din unitățile sanitare cu paturi de stat și private”, subsecțiunea asistent medical

Interviul cu doamna Olga Cursaru de la Spitalul Universitar de Urgență București ne-a demonstrat ce efect benefic poate avea colaborarea dintre echipa medicală și cea de suport social, în cazul persoanelor care au nevoie de asistență suplimentară celei medicale în cadrul unui spital.

Care a fost parcursul dumneavoastră profesional?

Am început ca asistent medical generalist în Clinica de Ortopedie și Traumatologie a Spitalului Universitar și-mi continui activitatea tot în Spitalul Universitar, de data aceasta, ca asistent medico-social.

Am lucrat 3 ani pe secția de ortopedie și traumatologie. În acest timp, am rămas însărcinată. Soțul meu m-a convins să încerc Colegiul de Geriatrie, Gerontologie și Asistență Socială din cadrul Facultății de Medicină.

Când am revenit în activitate, numărul cazurilor sociale de la nivelul spitalului era destul de mare. A fost nevoie

de un om care să se ocupe de aceste cazuri. Colectivul din care am făcut parte, asistentele șefe, m-au recomandat directoarei de îngrijiri.

Prin ce se aseamănă și prin ce diferă cele două profesii?

Asistența medicală și asistența medico-socială înseamnă lucrul cu pacientul, cu o persoană aflată în suferință, cu o persoană care are o problemă, de ordin social, în cazul asistaților noștri sociali. Sunt persoane care trec printr-o perioadă de criză. Sunt persoane care au rămas fără o locuință. Sunt persoane în vârstă care au nevoie de ajutorul nostru. Nu te poți ocupa de unul singur de un astfel de caz. Este nevoie de lucrul în echipă. Este nevoie de ajutorul infirmierei, asistentei, asistentei șefe, medicului.

Un domeniu greu în care vorbim despre boală, bătrânețe, sărăcie...

Într-adevăr. Este un domeniu foarte greu. Sunt foarte puține resurse. Ne-am dori să fie mult mai multe unități sociale înființate la nivelul țării, la nivelul Bucureștiului. Din punctul de vedere al unității din care fac parte, noi întocmim toate dosarele necesare. Dacă, însă, nu se identifică un loc într-un cămin, într-un așezământ social, noi degeaba facem aceste lucruri. Toate acestea cer timp, bani. Noi trebuie să-l ajutăm pe asistații noștri inclusiv la întocmirea actelor de identitate. Pentru că sunt persoane fără acte de identitate. După ce întocmim dosarele, le înaintăm autorităților pentru identificarea locurilor în cămine.

Satisfacțiile noastre apar atunci când ei ajung în astfel de centre. Atunci știm că le este bine, sunt în siguranță, au un loc al lor. Nu rămân în stradă.

Acestea sunt satisfacțiile profesionale?

Sunt multe satisfacții profesionale. Sunt foști beneficiari sau asistați sociali care și-au găsit locul undeva. Sunt oameni care revin cu o florică. Sunt oameni care revin și

ne spun că deja sunt bine, le merge bine, și-au schimbat mașina. Binele lor, în general, ne bucură.

Care a fost cel mai dificil moment pe care l-ați parcurs?

Chiar începutul acestui nou parcurs profesional. Colectivul din care am plecat, colegele asistente șefe, m-au încurajat. Mi-au spus că am să reușesc să fac ce mi-am propus. Eu insistam că este ceva nou, ceva ce nu știu dacă am să pot face. Iar ele m-au susținut, spunându-mi: "ba da, vei putea face, căci o facem și noi, chiar dacă nu avem pregătirea profesională necesară; tu ai la îndemână instrumentul acesta, tu știi pe cine să soliciți, tu știi ce să faci și vei reuși". În final, am reușit să fac. Încrederea în mine, construită cu ajutorul lor, a fost esențială. Mai ales că fac această profesie care este foarte, foarte grea, pentru că posibilitățile sunt limitate. Integrarea în familie, pentru că noi, de cele mai multe ori, încercăm mai întâi să găsim resurse în propria familie, este dificilă. Pentru că sunt săraci sau nu vor să se implice. Atunci trebuie să apelăm la autoritățile competente. Și, de multe ori, reușim.

Dacă ar fi să fiți mentorul unei asistente medicale debutante, ce i-ați spune?

Trebuie, întâi de toate, să aibă dăruire. Să fie convinsă că vrea să facă lucrul acesta, pentru că este foarte greu. Și să nu renunțe. Trebuie să aibă răbdare și satisfacțiile vor veni. Totul se învață "din mers". Trebuie să aibă răbdare.

Ce anume vă face să fiți mândră?

Fiica mea. Este un copil bun. Sunt mulțumită cu ceea ce fac. Cred că nu aș schimba chiar nimic din viața mea, din ce am, cum sunt, de unde sunt, de unde lucrez.

Cum v-ați simțit la Gala premiilor de excelență?

A fost cu totul inedit. Să fiu cu colegele mele, într-un cadru festiv, a fost foarte bine. Mi-a plăcut foarte mult. De obicei, prin natura activității, trebuind să vorbesc cu

atâția oameni, sunt foarte volubilă. Dar, acolo, m-am emoționat. Am rămas fără cuvinte.

Și la interviul filmat am avut emoții foarte mari. Și n-am avut curajul să-mi promovez candidatura către colegii mei. Cu toate acestea, o colegă mi-a spus că filmul cu mine i-a plăcut cel mai mult. Acum regret puțin că nu m-am promovat. Fețiței mele, căreia soțul meu i-a arătat înregistrarea, i s-a părut materialul foarte "dulce". Deși ne-am pregătit înainte de interviu, când a apărut camera, au apărut și emoțiile. Mi-aș fi dorit ca pregătirea să fie și mai amplă. Oricum, ne-ați ajutat și încurajat foarte mult. Dacă înregistram în timpul pregătirilor, ar fi ieșit mai bine. Acolo am fost naturală, nu am avut emoții.

Iar baritonul care a cântat la Gală, Alexandru Constantin, este vecin cu noi. Tătl lui este și el muzician și-l auzisem cântând înainte. Și prezența lui în program a fost o surpriză extrem de plăcută. El interpretează multe genuri: rock, muzică clasică etc. Este foarte talentat.

Cum au fost premiile primite?

Eu am primit un weekend la Brașov. Voi merge acolo, imediat ce iau concediu. Unele premii au fost utile și familiei. Am un văr care, de la sudură, a avut o problemă dermatologică. A folosit apa termală și s-a vindecat perfect. În fiecare dimineață bem cafeluța în cămile primite. Dacă aș putea împărți cu familia și vacanța de la Brașov să le dau fiecăruia câte 2 ore de relaxare, aș face și asta.

Ce a schimbat acest premiu în viziunea dumneavoastră despre viitor?

Mi-am încurajat colegele să participe la această competiție. Premiul m-a ajutat să depășesc emoțiile și m-a bucurat. Așa că, dacă acest concurs devine o tradiție, le recomand tuturor colegilor care au ceva de atătat să se înscrie în concurs.

Interviu cu doamna asistent Speranța Mihaela Turchină - Spitalul Universitar de Urgență București, premiul I la Categoria II „Asistent medical generalist, moașă și asistentul medical din unitățile sanitare cu paturi de stat și private”, subsecțiunea moașe.

Din interviul cu doamna Speranța Turchină, căreia i-a fost acordat și premiul de popularitate, decis de public prin voturile acordate pe site celor 9 finaliste, am descoperit povestea unui experiențe deosebite câștigată atât în România cât și în Italia.

Îmi puteți povesti parcursul dumneavoastră profesional? Cum ați debutat și în ce spitale ați lucrat?

Sunt asistent medical obstetrică-ginecologie, din anul 1994. Am lucrat în Spitalul Universitar București, dar am avut și ocazia de a lucra și în străinătate, în Italia. A fost o experiență deosebită în Italia, am lucrat în mai multe domenii de activitate și pot spune că am avut foarte multe lucruri noi de învățat.

Îmi puteți spune prin ce se deosebește sau ce a adus nou experiența din Italia?

În Italia, modul de lucru în acest domeniu este diferit de cel din România, pornind de la îngrijirea ambulatorie,

îngrijirea preventivă, până la modul de lucru în spital. Experiența pe care am căpătat-o în Italia în toți acești ani a fost foarte utilă, am învățat foarte multe lucruri noi. Am lucrat în mai multe secții, respectiv urologie, nefrologie, într-un ambulatoriu, într-un cămin de bătrâni. Experiența acumulată a fost, deci, bogată și am căpătat un bagaj de cunoștințe foarte mare.

Ați absolvit un liceu economic. De ce nu ați mers spre lumea afacerilor? Cum ați ajuns asistentă medicală?

Am ajuns asistentă medicală, deși am absolvit un liceu economic, datorită vocației. Pentru că mi-a plăcut foarte mult să lucrez alături de oameni, să fiu alături, în mod special, de gravide, cum le spun eu. Îmi place foarte mult obstetrica-ginecologia. Îmi place să împărtășesc din experiența proprie și cunoașterea mea și celorlalți. Îmi place să-i ajut.

Care este cea mai mare satisfacție profesională, lucrul cu care vă mândriți?

Ajung să îndeplinesc toate lucrurile pe care mi le propun. Și atunci când văd că cei din jurul meu sunt multumiți de rezultate, toate acestea sunt niște satisfacții, indiferent dacă este un lucru minor sau un lucru mai mare. Satisfacția este aceeași. La fel de mare. Chiar și zâmbetul sau "mulțumesc"-ul pe care o pacientă mi-l spune înainte de a pleca, este o satisfacție mare.

Care sunt lucrurile foarte importante în profesia asta, lucrurile pe care trebuie să le faci, gândești sau simți ca să fii un asistent medical bun?

Pentru a fi un asistent medical bun, trebuie, în primul rând, să ai vocație. Să fii onest, să fii de bună credință, să fii loial și să iubești această profesie.

Din experiența de până acum, există vreun caz care v-a impresionat în mod deosebit, cineva care, din când în când, vă dă "bună ziua"?

Sunt mai multe cazuri care-ți rămân în memorie, pe care ți le aduci aminte frecvent și pe care vrei să le povestești copiilor sau nepoților tăi. Ce-mi vine în minte, acum, este unul din primele cazuri pe care le-am avut când mi-am început activitatea. Într-o noapte de gardă s-a prezentat pe secție o internare, o gravidă de aproximativ 30 de săptămâni, cu amenințare de naștere prematură. Șansele ca acel nou-născut să supraviețuiască și să fie bine erau mici. Norocul a fost ca totul să fie bine. Am păstrat legătura cu el și cu mama lui și sunt zile, mai ales de sărbători, când vine, ne salută și ne urează toate cele bune.

În eseul pe care l-ați scris și pe care ni l-ați trimis pentru concurs, ați menționat 2 mentori. Cine au fost acești mentori care v-au ghidat în carieră?

Mentorii mei au fost Virginia Henderson și Florence Nightingale. Încă de pe băncile școlii am învățat din cărțile Virginiei, iar experiența de viață și implicarea personală și profesională a lui Florence m-au marcat și m-au făcut să îndrăgesc această profesie și s-o fac din suflet.

Cum v-ați simțit la Gală?

M-am simțit extraordinar, datorită atmosferei asemănătoare celei de la Premiile Oscar. Numai că, de data aceasta, a fost vorba despre Premiile Oscar pentru Asistenții Medicali din București.

Ce sentiment ați încercat când ați aflat că ați câștigat premiul de popularitate?

Nici în acest moment nu pot descrie în cuvinte emoția trăită de-a lungul acelei seri. A fost, în egală măsură, o mare surpriză, și, în același timp, am simțit că toate eforturile depuse de mine au fost apreciate. Acest premiu mi-a oferit și un mare sentiment de mândrie, datorită faptului că îmi respect profesia și că le-am onorat pe toate asistentele medicale din branșa mea.

V-au schimbat aceste premii perspectiva asupra viitorului?

Da. Fiind, acum, 100% sigură de faptul că munca și eforturile noastre sunt apreciate și, deseori, indispensabile, voi continua să lucrez cu și mai mare dedicație și să contribui la tot ceea ce înseamnă buna desfășurare a muncii din cadrul secției unde îmi desfășor activitatea.

Cum au fost premiile?

Sunt foarte multumită de premii. Aștept cu nerăbdare momentul plecării la Geneva, unde voi reprezenta România la un curs important de pregătire profesională și de-abia aștept să împărtășesc colegilor experiențele acumulate acolo. Cât despre excursia la Poiana Brașov, pot spune că a fost un prilej binevenit de relaxare și odihnă, mult dorit și sperat.

Mulumesc, încă odată, organizatorilor și sponsorilor pentru toate premiile și pentru evenimentul în sine. A fost o mare reușită. De asemenea, mulțumesc și personalului medical din cadrul Secției Obstetrică-Ginecologie SUUB (de la medici până la asistente și infirmiere), care m-au susținut și mi-au acordat încredere.

A consemnat Mirela Mustață, redactor eAsistent.

Istoria Spitalului Clinic „Prof. Dr. Panait Sîrbu” din București

**Spitalul Clinic de Obstetrică și Ginecologie
„Prof. Dr. PANAIT SÂRBU”**

Spitalul Clinic „Prof. Dr. Panait Sîrbu” din București funcționează într-o clădire construită cu aproape un secol în urmă. Tocmai de aceea, el a trecut și trece printr-un proces de renovare și echipare cu aparatură de ultimă generație, care a cuprins secția de neonatologie, sala de travaliu, sala de nașteri, blocul operator, serviciul de internări.

Dintr-un total de 327 de cadre, în spital lucrează 37 de medici și 147 personal sanitar – asistente medicale, moașe, infirmiere etc.

Spitalul Clinic „Prof. Dr. Panait Sîrbu” din București are acum 230 de paturi.

Anual, spitalul are în jur de 19000 pacienți externați, 76% fiind procentul urgențelor.

La nivelul anului 2011, aici au venit pe lume 3550 de copii, 44 au fost transferați de la maternități de nivel I, 110 au fost prematuri sub 1500g, iar 404 s-au născut prematur (înainte de vârsta gestațională de 37 săptămâni). Toți au

avut evoluții favorabile din punct de vedere neurologic, lucru confirmat de către serviciul de neurologie pediatrică. Nu a fost niciun caz de retinopatie de prematuritate care să necesite intervenție chirurgicală.

Toate secțiile, saloanele și holurile spitalului sunt dotate cu camere de luat vederi pentru control permanent și cu detectoare de fum de ultimă generație. Circuitele electrice au fost refăcute la standarde profesionale, la fel și echipamentele de producere a oxigenului.

Au fost implementate proceduri și coduri de procedură pentru toate activitățile medicale. Parterul și secția de Fertilizare in Vitro trec și ele printr-un proces de reconstrucție.

Secția de Neonatologie din cadrul Maternității Giulești este pe locul III în țară și pe locul II în București ca număr de prematuri tratați în ATI.

Această secție ATI este și cea premiată de juriu în cadrul Galei premiilor de excelență pentru asistenți medicali generaliști, moașe și asistenți medicali 2014, organizată de filiala București a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România.

Dar istoria clădirii care adăpostește Spitalul Clinic „Prof. Dr. Panait Sîrbu” din București numără aproape 100 de ani.

Ea a fost construită între anii 1921–1925, având destinație de școală de ucenici. Din anul 1928, aici funcționează școala de ucenici C.F.R. cu dormitoare la etajul 2, clase de curs la etajul 1 și sală de sport (amfiteatru), la parter.

Din anul 1949 până în anul 1951, școala de ucenici și-a schimbat profilul, devenind școală de moașe.

Acesta devine Spitalul de Stat Nr. 15- maternitate, în ianuarie 1951. Din luna iulie a aceluiași an a dobândit denumirea de “Spitalul Unificat de Obstetrică-Ginecologie Giulești. Ulterior, în martie 1955, spitalul capătă denumirea de “Spitalul de Femei Giulești”.

În data de 1 decembrie 1957, ajunge în spital, ca medic primar obstetrica-ginecologie, doctorul Panait Sirbu, care, între anii 1969 și 1983, a fost și directorul spitalului.

Din anul 1990, spitalul primește actuala denumire: „Spitalul Clinic de Obstetrică și Ginecologie Prof. Dr. Panait Sirbu”.

Tot în februarie 1990 este înființat și Centrul de Planificare Familială și Contracepție, reprezentând primul cabinet de acest fel din țară.

De-a lungul timpului, în Spitalul Clinic de Obstetrică-Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sirbu” și-au desfășurat activitatea personalități marcante ale vieții medicale precum: **Prof. Dr. Panait Sirbu**, vicepreședinte FIGO (Federația Internațională de Obstetrică și Ginecologie), care a adus o contribuție deosebită în redactarea și promovarea unor tehnici chirurgicale inovatoare în domeniul obstetricii și ginecologiei, a fost fondatorul unei școli ce a căpătat tradiție în obstetrică-ginecologie și a demonstrat preocupări și realizări deosebite în diagnosticul și tratarea infertilității cuplului, **Prof. Dr.**

Vasile Achim, Acad. Prof. Dr. Bogdan Marinescu, fondatorul Departamentului de Reproducere Umană Asistată (în anul 2006 înregistrându-se un record în Guinness Book – cea mai vârstnică mamă din lume – Adriana Iliescu, 66 ani și 320 zile), a pus bazele primului centru de Fertilizare in Vitro din București, cu rezultate comparabile cu clinicile din Europa, **Dr. Cringu Mircea**, care s-a evidențiat în domenii precum colposcopia și ecografia și **Dr. Anca Ciolței**, autoarea primului Tratat de Combaterea Sterilității.

Principalele secții și compartimente ale spitalului sunt:

Obstetrică-Ginecologie I ce realizează: intervenții chirurgicale; asistență la naștere; îngrijiri postpartum și postoperator; ecografie tridimensională; determinări genetice din sânge și lichidul amniotic.

Obstetrică-Ginecologie II care asigură: histerosalpingografie; perfuzii utero-tubare; intervenții chirurgicale; colposcopie; dozări hormonale; ecografie vaginală; froțiu Papanicolau; histerosalpingografie; histeroscopie; insuflații utero-tubare; perfuzii utero-tubare; intervenții chirurgicale histeroscopice; intervenții chirurgicale pe cale clasică sau laparoscopică; spermograma; spermocitograma; stimulări ovariene cu monitorizare ecografică sau hormonală; test postcoital; tratamente locale cervicale medicamentoase sau electrice; investigarea cuplurilor sterile.

Obstetrică-Ginecologie III ce beneficiază de o sală de operații complet utilată și 40 de paturi.

Radiologie și Imagistică medicală care realizează: radiografii; radioscopii; mamografii.

Anestezie – Terapie Intensivă

Neonatologie (nou-născuți)

Departamentul de reproducere umană asistată (Maternitatea Giulești) oferă o serie de servicii medicale

specializate pentru cuplurile care se confruntă cu probleme de fertilitate: inseminare artificială în cadrul cuplului; inseminare artificială de la donator, din banca de sperma; fertilizare in vitro (FIV) injectare intracitoplasmică a spermatozoizilor (ICSI); transfer intrafalopian al gameților (GIFT).

De asemenea, Spitalul Clinic Prof Dr. Panait Sârbu (Giulești) dispune și de un program de donare de ovocite, spermă și embrioni, bancă de embrioni, autoconservare, donatori anonimi, dar și bancă de spermă: autoconservare, donatori anonimi.

În cadrul clinicii, rata medie de sarcini raportate la numărul de embriotransferuri este, în medie, de 35% și peste 45% la pacientele sub 30 de ani. Întregul personal al clinicii a efectuat numeroase stagii de specializare în reproducere asistată în centre de prestigiu din SUA, Belgia, Israel, Franța, Anglia. Aici lucrează medici specialiști foarte bine pregătiți.

Centrul național de planificare familială și contracepție

ce asigură: distribuie de produse contraceptive; testări HIV și RBW; testări pentru sarcină; consultații obstetrică-ginecologie, contracepție și planificare familială.

Compartiment de Uroginecologie - Spitalul de Obstetrică-Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu” va deveni, în timp, un Centru-Pilot pentru tratamentul ultraspecializat al problemelor de tipul incontinenței urinare de efort și incontinenței fecale, anicturiei, a prolapsului organelor pelvine și dispareuniei.

Activitatea acestuia se desfășoară pe două direcții:

1. diagnostic supraspecializat bazat atât pe elemente clinice cât și pe mijloace paraclinice: explorări urodinamice, ecografie intravaginală și transperineală;
2. tratament chirurgical modern (unele aspecte în premieră europeană) ce se bazează pe introducerea de material alloplastic (plasă de polipropilenă) în spații anatomice cheie, dificil de abordat prin chirurgia convențională și

care necesită instrumente speciale. Metoda s-a dovedit a fi mult superioară chirurgiei clasice (recidive de numai 5-10% față de 50-70% în chirurgia clasică).

Resursele materiale necesare pentru dotarea cu materiale sanitare și aparatură medicală nu au depășit 20.000 EURO.

Întreaga activitate din domeniu se bazează pe experiența practică a 2 medici specialiști ce au participat la stagii de pregătire în Germania și au deja peste 50 de cazuri operate cu rezultate bune. Există o colaborare strânsă între Spitalul de Obstetrică-Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu” și MZ Kreis Aachen (Spitalul Regional din Aachen), Germania, prin Domnul Dr. Andrei Mueller-Funogea, Șeful Secției de Obstetrică-Ginecologie, dumnealui efectuând în câteva rânduri operații demonstrative în spitalul bucureștean alături de Prof. Dr. Klaus Goeschen – unul din pionierii chirurgiei adresate tulburărilor de statică pelvină, inventatorul unui procedeu revoluționar.

Prin colaborarea cu Spitalul din Germania s-a înființat un Centru de Telemedicină ce oferă consultații live și asistență video la operații.

Abordarea acestei problematice, în cooperare strânsă cu echipa germană, reprezintă o premieră națională. În prezent, în Europa nu există multe asemenea centre (de ex. în Germania există doar trei – la Aachen, la Hanovra și la Heidelberg).

Înființarea unui compartiment de Uroginecologie în cadrul Spitalului de Obstetrică-Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu” aduce beneficii majore pentru un procent semnificativ din populația feminină. Ea permite și răspândirea metodei, prin organizarea unor cursuri de pregătire pentru chirurghi specialiști interesați de această problemă din alte centre!

Maternitatea Giulești este și primul spital din România unde s-a inițiat **programul de screening al cancerului de**

col. De asemenea, cabinetul de colposcopie este printre primele cabinete de acest gen din țară.

În Spitalul de Obstetrică-Ginecologie „Prof. Dr. Panait Sârbu” se desfășoară și **cursuri de kinetoterapie prenatală și postnatală** coordonate de Profesor Specialist Kinetoterapeut Cerasela Radu.

Tot aici, în cadrul unui proiect numit **ȘCOALA MAMEI, se desfășoară „Cursuri interactive pentru părinți”**, coordonate de As. Dana Stan, Prof. Kinetoterapeut Cerasela Radu, Psiholog Genoveva Teleki.

După mai bine de un an de căutări, de completări, de întrebări și răspunsuri, de revizui și încercări a luat naștere acest curs care însoțește viitoarele mămici de-a lungul celor 9 luni de sarcină și care își propune să vină în ajutorul celor care așteaptă venirea pe lume a unei noi vieți.

De la concepție la naștere, femeia se confruntă cu trăiri și emoții noi, care îi pot influența activitatea zilnică în mod pozitiv sau negativ.

Știind în fiecare moment ce se petrece cu ea și ce înseamnă fiecare modificare a corpului ei, acest curs o va ajuta pe ea, dar și pe cei apropiați să depășească mai ușor momentele mai puțin plăcute pe care le rezervă sarcina.

Ca o concluzie, putem spune că, deși Spitalul Clinic „Prof. Dr. Panait Sârbu” din București funcționează într-o clădire construită la început de secol XX, el s-a modernizat și beneficiază de o echipă care demonstrează zi de zi profesionalism, dedicație și care luptă pentru fiecare pacient.

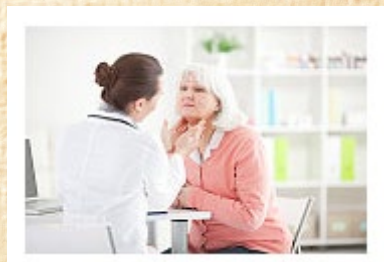
Surse:

www.panaitsarbu.ro

www.assmb.ro

Hipotiroidismul, dintr-o privire!

Câți dintre noi nu ne simțim obosiți, slăbiți și iritabili, câți dintre noi nu avem perioade în care luăm în greutate fără să ne fi schimbat obiceiurile alimentare sau stilul de viață? Toate acestea ar putea fi simptomele unei afecțiuni cronice din ce în ce mai răspândite – hipotiroidismul. Estimările variază, însă arată că, în general, rata incidenței afecțiunilor tiroidiene se situează între 1% și 8% din totalul populației, în timp ce aproximativ 10% dintre femei au o formă sau alta a unei deficiențe a hormonului tiroidian. Hipotiroidismul este, astfel, o condiție medicală mult mai comună decât am crede, milioane de oameni având-o fără să știe.

Hipotiroidismul apare când glanda tiroidă, cea mai mare glandă endocrină a corpului omenesc, care controlează aproape toate procesele metabolice, inclusiv viteza bătailor inimii sau rapiditatea de ardere a caloriilor, nu produce suficienți hormoni. În aceste cazuri, metabolismul nu mai funcționează corespunzător, fiind afectate toate sistemele organismului. Încetinirea proceselor metabolice se manifestă prin apariția unor simptome diverse, cele mai comune fiind oboseala, apatia sau slăbiciunea; dificultățile de concentrare, afectarea memoriei sau chiar depresia; pielea uscată, unghiile friabile, o tentă gălbuie a pielii sau constipația. Fiecare dintre cei suferind de hipotiroidism poate avea unul sau mai multe dintre aceste simptome, a căror severitate variază în funcție de gradul de deficiență hormonală și de lungimea perioadei în care organismul a fost lipsit de un aport hormonal corespunzător. Uneori, unii dintre cei cu hipotiroidism nu au niciun simptom vizibil, manifestările afecțiunii fiind atât de subtile încât trec neobservate.

Una dintre cele două cauze principale ale hipotiroidismului este inflamația glandei tiroide, care provoacă

deteriorarea sau moartea unui mare număr de celule tiroidiene, întrerupându-le astfel producerea de hormoni. Cea mai comună formă din această categorie este tiroidita autoimună (cunoscută și sub numele de tiroidita Hashimoto), în care inflamația tiroidei este cauzată de sistemul imunitar propriu al bolnavului. Această formă a bolii nu poate fi prevenită, dar poate, de asemenea, dispărea de la sine, ocazional.

A doua cauză principală a hipotiroidismului este categoria largă a ceea ce numim "tratamente medicale". Tratamentul multor afecțiuni ale tiroidei (precum cancerul tiroidian sau eliminarea unor noduli) cere îndepărtarea chirurgicală a unei părți sau a întregii tiroide. În cazul în care masa rămasă de celule producătoare de hormon tiroidian nu este suficientă pentru a satisface nevoile organismului, persoana respectivă poate dezvolta o formă de hipotiroidism. Această situație poate deveni vizibilă chiar și la câțiva ani de la acele tratamente medicale.

Multi factori pot crește riscul de a dezvolta hipotiroidism, în principal vârsta și sexul. Astfel, adulții în vârstă sunt mai predispuși la hipotiroidism decât tinerii, cercetătorii descoperind că 15 - 20% din oamenii cu vârsta peste 60 de ani suferă de hipotiroidie. Femeile sunt mai predispuse decât bărbații să dezvolte boli tiroidiene. De fapt, femeile au un risc de 10 ori mai mare decât bărbații de a dezvolta hipotiroidism, categoria femeilor în vârstă prezentând cel mai mare risc în aceasta privință. Alți factori de risc care merită subliniați sunt: antecedentele familiale, hipotiroidismul aparând la mai mulți membri ai aceleiași familii; antecedentele de afecțiuni tiroidiene (boli tiroidiene, intervenții chirurgicale sau iradierii locale în cadrul unor tratamente tiroidiene); unele boli cronice (precum diabetul) și deficiența de iod (frecventă în zonele unde nu se adaugă iod în sare, alimente și apă).

Hipotiroidismul poate apărea și la nou-născuți, copii și

adolescenți. La nou-născuți, aproximativ 1 din 4000 are o glandă tiroidiană cu probleme funcționale, așa zis-ul hipotiroidismul congenital. Printre simptomele prezente la un nou născut se includ, în plus de cel mai comun, cel al unei piei uscate, cu cruste, și un apetit scăzut și sufocarea cu alimente. Deficitul de iod sau hipotiroidismul congenital este o afecțiune destul de frecventă în toate țările și e una dintre principalele cauze de retard mental, motiv pentru care s-a și implementat screeningul pentru depistarea timpurie a bolii și adaosul de iod în sare și alimente. Copiii și adolescenții care suferă de hipotiroidism sunt caracterizați de creșteri în greutate, care pot fi asociate cu retard în dezvoltare, putând arăta mult mai tineri decât vârsta adevărată.

De vreme ce hipotiroidismul este cauzat de secreția deficitară de hormoni de către glanda tiroidă, diagnosticarea se bazează aproape exclusiv pe măsurarea nivelului de hormoni în sânge.

În plus de observarea acestui nivel față de intervalul definit drept "normal", diagnosticarea mai trebuie totuși să țină seama și de alți factori, în primul rând de prezența simptomelor. Toți acești factori trebuie discutați cu medicul. De asemenea, în cazul formelor ușoare și moderate de boală, testele de sânge pot fi neconcludente în ceea ce privește prezența bolii, ceea ce poate face procesul de diagnosticare mult mai complex și de durată.

Deși hipotiroidismul nu poate fi prevenit (putându-se interveni destul de eficace, prin adaosul de iod în sare și alimente, doar în cazul celui congenital, cauzat de deficitul de iod), se poate obține o diagnosticare timpurie, care va permite începerea la timp a unui tratament corespunzător. În ceea ce privește tratamentul, acesta se bazează pe administrarea hormonilor tiroidieni de substituție, fie naturali (obținuți de la porci), fie sintetici (obținuți în laborator și care copiază hormonul T4 secretat în mod

natural de glanda tiroidă). În timp ce se poate afirma ca, în general, produsele sintetice sunt mai puțin de dorit decât cele naturale, cele sintetice prezintă un avantaj major în cazul hormonilor tiroidieni de substituție. Spre deosebire de cei naturali, cei sintetici pot fi dozați cu mare precizie, iar bolnavul poate primi un dozaj corect, în funcție de nevoile proprii, evitându-se astfel supra- sau sub-medicamentația, care poate fi extrem de dăunătoare. Astfel, o doză prea mare de hormoni tiroidieni poate cauza nervozitate, palpitații sau insomnie. În plus, conform unor studii recente, se pare că o asemenea doză prea mare poate duce la pierderea de calciu din masa osoasă, crescând astfel riscul de osteoporoză. Dozarea optimă a medicației este esențială și în cazul pacienților care suferă și de afecțiuni cardiace, care pot avea un risc crescut de infarct sau angină pectorală în cazul depășirii acestei dozei optime.

Netratând boala, simptomele hipotiroidismului vor progresa, de obicei. Câteodată, chiar dacă rar, pot apărea complicații severe, precum depresia, insuficiența cardiacă sau coma. Din fericire, hipotiroidismul este o boală care poate fi diagnosticată relativ ușor, iar administrarea la timp a unui tratament corespunzător este la îndemâna noastră, dacă mergem periodic la screening și la medic. Să facem deci acestu lucru pentru sănătatea noastră, în special dacă avem peste 35 de ani și manifestăm deja unul sau mai multe simptome dintre cele descrise în articol (le reamintim pe cele mai comune - oboseala, apatia sau slăbiciunea, dificultățile de concentrare, afectarea memoriei sau chiar depresia, pielea uscată, unghiile friabile, o tentă gălbuie a pielii sau constipația) sau dacă avem antecedente familiale de hipotiroidism. Ca în cazul oricărei boli, diagnosticarea precoce și începerea la timp a tratamentului prescris de medic sunt esențiale pentru a ține hipotiroidismul sub control și a ne îmbunătăți

semnificativ calitatea vieții!

Articol realizat de Mirela Mustață, Redactor E-Asistent

Surse:

<http://www.endocrineweb.com/conditions/thyroid/hypothyroidism-too-little-thyroid-hormone> Written by James Norman MD, FACS, FACE

http://www.sfatulmedicului.ro/arhiva_medicala/hipotiroidism-la-copii

<http://www.ziare.com/viata-sanatoasa/medicina/hipotiroidismul-semn-de-viata-lunga-786424>

Fiicele tatălui, fiii mamei. Căi de ieșire din complexele paterne și materne de Verena Kast

Formată în psihologie analitică, Verena Kast descrie căile prin care ne putem elibera de impactul negativ al complexelor materne și paterne, recâștigându-ne autonomia, fericirea și bucuria intimității alături de cei dragi.

Complexele materne și paterne pot deveni un obstacol pentru maturizarea psihică, mai precis pentru felul în care ne construim o imagine de sine, pentru relațiile de cuplu, dar și pentru eficiența în profesie. Desprinderea la timp de complexe personale materne și paterne este esențială.

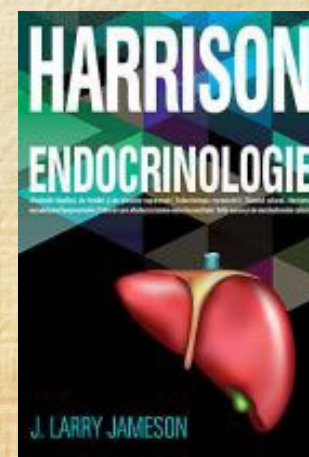
Iubire, medicină și miracole de Bernie S. Siegel

Bernie Siegel îi numește “pacienți excepționali” pe cei capabili să-și influențeze în mod spectaculos evoluția bolii. Minte și corpul, psihicul și somaticul comunică, iar când mesajele transmise de minte trupului sunt mesaje “de viață”, se produc miracole, spune doctorul Siegel. O bună relație cu medicul, în care ți se îngăduie să ai opinii proprii, poate fi salvatoare. Autorul se adresează nu numai celor grav bolnavi și familiilor lor, se adresează și tuturor celor implicați în actul medical, sugerându-le să renunțe la rolul de “mecanici” și să devină, la rândul lor, “excepționali”.

Endocrinologie – Harrison

Manifestările clinice ale tulburărilor endocrine pot fi explicate uzual luând în considerare rolul fiziologic al hormonilor, care sunt fie deficienți, fie în exces. Astfel, o înțelegere aprofundată a acțiunii și a principiilor hormonilor poate înarma clinicianul cu abordarea în mod logic a diagnosticului și cadrul conceptual de abordare a tratamentului. Numeroase studii clinice recente implicând tulburări precum diabetul, obezitatea, hipotiroidismul și osteoporoza, furnizează dovezi puternice pentru luarea deciziilor medicale și tratament.

Echipa editorială

Doina Carmen Mazilu – coordonator

Mirela Mustață – redactor executiv

Ana-Maria Roșu – secretarul redacției

Cristian Oancea – specialist tehnic

Ne puteți scrie la email:

secretariat@oammrbuc.ro

sau contacta direct la sediul OAMGMAMR
filiala Municipiului București din strada
Avrig nr. 12, sector 2, București.